

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๐๓๗/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๘๐ /๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง { นายชยุทธร เอี่ยมสกุล ผู้ฟ้องคดี
นายกเทศมนตรีตำบลตะกุด ที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดี
ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ที่ ๒ }

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๙/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๑๓๙๗/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเคยดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดซึ่งมาจากการแต่งตั้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด ซึ่งคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้จัดให้มีเหตุผลไว้ในคำสั่ง และแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งเหตุผลที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งในภายหลังก็ไม่อาจทำให้คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายกลับมาเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายได้ อีกทั้ง

/การใช้ดุลพินิจ...

การใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งจะต้องอยู่ภายใต้หลักความชอบด้วยกฎหมาย เพราะมิใช่เป็นการกระทำทางการเมือง นอกจากนี้ ก่อนออกคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้ให้ออกาสผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน ส่วนเหตุผลที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีอาชีพประจำเป็นพนักงานบริษัท จึงไม่สามารถอุทิศเวลาเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดได้ ก็มีได้เป็นเหตุต้องห้ามตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความอุตสาหะตลอดมาจนมีสิทธิยื่นหนังสือขอรับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง ให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓

๓. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดและคืนสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้นับจากวันที่พ้นจากตำแหน่งจนถึงวันที่เข้ารับตำแหน่งใหม่

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง ให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งยกคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด โดยได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งเหตุผลเพิ่มเติมตามคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์และแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ สำหรับสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีอาชีพประจำเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดเต็มเวลาได้ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายงานให้

โดยมีหลักฐาน...

โดยมีหลักฐานตามสมุดบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลตะกุดอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ประกอบกับตำแหน่งดังกล่าวเป็นตำแหน่งทางการเมืองผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีสิทธิและดุลพินิจอิสระที่จะสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง นอกจากนั้น คำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ต้องให้ออกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานก่อนออกคำสั่ง รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้จัดให้มีเหตุผลประกอบคำสั่งในภายหลังแล้ว คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่รองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดของผู้ฟ้องคดี มิได้ปฏิบัติงานเฉพาะในสำนักงานเทศบาลเท่านั้น แต่ผู้ฟ้องคดียังได้ปฏิบัติงานนอกสถานที่เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการทำงาน กล่าวคือ ในกรณีที่มีการปรึกษาหารือเกี่ยวกับงานราชการในเทศบาล จะมีเจ้าหน้าที่ส่งข้อหารือเกี่ยวกับงานโดยส่งข้อความทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะช่วยตรวจสอบข้อหารือและแสดงความคิดเห็นตอบกลับแก่เจ้าหน้าที่เรื่อยมา นอกจากนี้ สมุดลงเวลาปฏิบัติราชการที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างส่งศาล ก็มีข้อพิรุธที่น่าจะเป็นพยานหลักฐานเท็จเพราะไม่ตรงกับข้อเท็จจริงจึงไม่อาจใช้รับฟังได้ในชั้นศาล นอกนั้น ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การทำนองเดียวกับคำฟ้อง

ศาลเห็นว่า มีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิพากษาคดีได้แล้ว จึงมิได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การเพิ่มเติม และมีได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำคำให้การ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง ให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๘ โสฬส วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และต้องอยู่ภายใต้บังคับของหลักการจัดให้มีเหตุผลตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งดังกล่าวโดยไม่จัดให้มีเหตุผลในคำสั่ง จึงเป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่สมบูรณ์ตามที่กฎหมายกำหนดอย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ สบ ๗๑๔๐๑/๗๗๗ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งเหตุผลในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด โดยได้ระบุข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ขอกฎหมายที่อ้างอิง รวมทั้งข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งดังกล่าว และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม

๒๕๕๓ อันเป็นวันก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีเหตุผลของการออกคำสั่งในภายหลัง ซึ่งเป็นผลให้คำสั่งดังกล่าวสมบูรณ์ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับประเด็นที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานก่อนออกคำสั่งทางปกครองนั้น เห็นว่า แม้คำสั่งดังกล่าวจะกระทบสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ แต่เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวเป็นกรณีที่เข้าข่ายยกเว้นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนออกคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๖) ประกอบกับข้อ (๑) ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานก่อนออกคำสั่ง จึงหาได้ทำให้คำสั่งทางปกครองดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด

สำหรับประเด็นที่ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง โดยให้เหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีมีอาชีพประจำเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดเต็มเวลาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายงานให้ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ เป็นการออกคำสั่งที่ใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายภารกิจในการบริหารราชการของเทศบาลตำบลตะกุดให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ช่วยเหลือในขอบข่ายงานที่กว้างขวางและครอบคลุมประโยชน์สุขของประชาชนในเขตท้องถิ่นในด้านสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นงานด้านบริหารองค์กรของเทศบาล งานด้านการเงิน งานด้านการศึกษา งานด้านสาธารณสุขและงานด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดจะต้องปฏิบัติงานเต็มเวลาเพื่อปฏิบัติภารกิจดังกล่าว ในฐานะผู้ช่วยเหลือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสมกับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นที่ได้รับจากทางราชการ อันเป็นค่าตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีมีอาชีพเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) ซึ่งต้องไปปฏิบัติงานในฐานะพนักงานของบริษัทดังกล่าวเป็นประจำในเวลาราชการ อันเป็นข้อเท็จจริงที่

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และบุคลากรของเทศบาลตำบลตะกุดทราบโดยทั่วกัน เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถมาปฏิบัติงานในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็มิได้โต้แย้งข้อเท็จจริงดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ โสฬส วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ออกคำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่องให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ด้วยเหตุที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีอาชีพประจำเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดเต็มเวลาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายงานให้ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์แก่เทศบาลตำบลตะกุดได้อย่างเต็มที่และหมดความไว้วางใจที่จะให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดอีกต่อไป อันเป็นเหตุผลเพียงพอที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะใช้อำนาจตามกฎหมายมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดได้ กรณีจึงเป็นการออกคำสั่งที่ใช้อดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มิได้มีบทบัญญัติห้ามผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีประกอบอาชีพอื่นขณะดำรงตำแหน่งดังกล่าวนั้น เห็นว่า ตามมาตรา ๔๘ นว แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ บทบัญญัติดังกล่าวมุ่งหมายให้ผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามในการดำรงตำแหน่งเช่นเดียวกับตำแหน่งนายกเทศมนตรี เนื่องจากรองนายกเทศมนตรีต้องปฏิบัติหน้าที่ในการบริหารราชการของเทศบาลตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมายในการกิจหลายด้านในลักษณะเดียวกันกับนายกเทศมนตรี ซึ่งแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะมีได้บัญญัติลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีไว้โดยตรง แต่ก็สามารถนำบทบัญญัติลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาปรับวินิจฉัยแก่กรณีลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีได้ในฐานะเป็นบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง เพื่อมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะเดียวกันกับนายกเทศมนตรีสามารถดำรงตำแหน่งใดในห้างหุ้นส่วน บริษัทหรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใด ในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรี และอาจมีการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์เกิดขึ้นระหว่างผลประโยชน์ส่วนตนหรือผลประโยชน์ขององค์การเอกชนที่ตนดำรงตำแหน่งอยู่กับผลประโยชน์ของเทศบาล อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน

/ในเขตท้องถื่น...

ในเขตท้องถิ่นนั้นได้ตามมาตรา ๒๘๔ วรรคสิบ ประกอบกับมาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ลักษณะต้องห้ามดังกล่าวจึงต้องถือว่าเป็นลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีด้วย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า แม้ว่าพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๑ บัญญัติให้ คำสั่งทางปกครองที่ออกโดยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ไม่เป็นเหตุให้ คำสั่งทางปกครองนั้นไม่สมบูรณ์ หากได้มีการจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลังก็ตาม แต่พฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่อให้เห็นว่ามีเจตนาที่จะกระทำการโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น ในประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง โดยให้เหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีมีอาชีพเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีโอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดเต็มเวลาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมาย อันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหาย และศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่ามีเหตุผลเพียงพอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีได้ นั้น เห็นว่า ตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเป็นเพียงผู้ที่นายกเทศมนตรีแต่งตั้งขึ้นเพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการของเทศบาลและมีได้มาจากการเลือกตั้ง จึงมิใช่คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งตามกฎหมาย จะหมายเฉพาะนายกเทศมนตรีและผู้บริหารท้องถิ่น ที่กำหนดเป็นรูปองค์คณะ ได้แก่ คณะเทศมนตรี กรณีของผู้ฟ้องคดี เมื่อไม่ใช่ผู้บริหารท้องถิ่น หรือคณะผู้บริหารท้องถิ่น ก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๒๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่จะดำรงตำแหน่งในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจ หรือเป็นลูกจ้างของบุคคลใดมิได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเป็นการปรับบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาใช้ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ การกระทำใดๆ ที่กระทบสิทธิ ต้องมีบทกฎหมายให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน เมื่อไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ ย่อมไม่อาจกระทำได้ และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีมีอาชีพประจำเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีโอ โพลีน จำกัด (มหาชน) แต่หากยังสามารถปฏิบัติงานตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ เนื่องจากการเป็นพนักงานบริษัทหรือการไม่ได้ลงชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการ มิได้เป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้ฟ้องคดี

/ไม่อุทธรณ์เวลา...

ไม่อุทิศเวลาให้แก่เทศบาลตำบลตะกุด อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ทราบมาโดยตลอดว่า ผู้ฟ้องคดี เป็นพนักงานบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) และผู้ฟ้องคดีได้เคยดำรงตำแหน่งมาแล้ว สองสมัย รวมระยะเวลาประมาณ ๘ ปี โดยทำงานร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาโดยตลอด คำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นเพิกถอนคำสั่งของเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ประสงค์ทำคำแก้อุทธรณ์ โดยขอยืนยันตามคำให้การ แก่ฟ้องและเอกสารที่ได้ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดี พ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด เป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบสิทธิและหน้าที่ ของผู้ฟ้องคดีและไม่เข้าข้อยกเว้นที่ไม่ต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ในคำสั่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ โดยไม่จัดให้มีเหตุผลไว้ในคำสั่ง จึงเป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่สมบูรณ์ตามที่กฎหมายกำหนด แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ สป ๗๑๔๐๑/๗๗๗ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งเหตุผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยระบุ ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ขอกฎหมายที่อ้างอิง รวมทั้งข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนการใช้ดุลพินิจ ในการออกคำสั่งดังกล่าว และได้แจ้งผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ อันเป็นวัน ก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้ มีเหตุผลของการออกคำสั่งในภายหลังซึ่งเป็นผลให้คำสั่งดังกล่าวสมบูรณ์ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์และเหตุผลตามหนังสือจังหวัดสระบุรี ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า กรณีของ ผู้ฟ้องคดีไม่อาจนำบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาใช้ได้ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่ ของรัฐ การใดที่จะกระทำได้ ต้องมีบทกฎหมายให้อำนาจไว้อย่างชัดเจนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นฟ้องตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย โดยเห็นว่ารองนายกเทศมนตรีต้องปฏิบัติหน้าที่ ในการบริหารราชการของเทศบาลตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมาย อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ ในลักษณะเดียวกันกับนายกเทศมนตรี ดังนั้น ลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายของผู้ดำรงตำแหน่ง

/นายกเทศมนตรี...

นายกเทศมนตรีที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ต้องนำมาบังคับใช้กับกรณีลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีได้ในฐานะเป็นบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง โดยลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีถือเป็นลักษณะต้องห้ามของผู้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีด้วย การที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดในเวลาเดียวกันกับดำรงตำแหน่งพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๔๘ นว แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับมาตรา ๒๘๔ วรรคสิบ ประกอบกับมาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังนั้น คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือจังหวัดสระบุรี ที่ สบ ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด คนที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๒๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้เป็นผู้รักษาราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในลำดับที่ ๑ เพื่อบริหารกิจการของเทศบาลตำบลตะกุด ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ และได้มีคำสั่งที่ ๘๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ คำสั่งที่ ๓๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และคำสั่งที่ ๗๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓ มอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด คนที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ แล้วไม่เห็นด้วย จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อนายอำเภอเมืองสระบุรี เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ สบ ๗๑๔๐๑/๗๗๗ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งเหตุผล

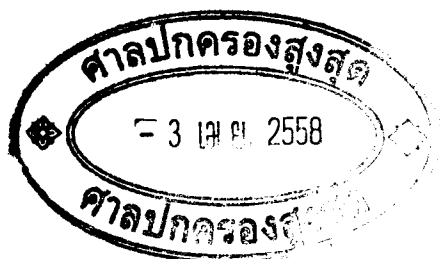

/ในการออกคำสั่ง...

ในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดว่า เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีอาชีพประจำเป็นพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดเต็มเวลาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายงานให้ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ โดยได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง ให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุด และคืนสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้นับจากวันที่พ้นจากตำแหน่งจนถึงวันที่เข้ารับตำแหน่งใหม่ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์

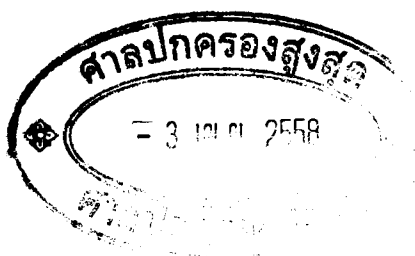
คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง ให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยประเด็นคำสั่งเทศบาลตำบลตะกุด ที่ ๓๐๓/๒๕๕๓ เรื่อง ให้รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น มีประเด็นต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแต่เพียงว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งพิพาทโดยให้เหตุผลว่า เนื่องจากผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเป็นพนักงานประจำของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่รองนายกเทศมนตรีตำบลตะกุดเต็มเวลาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบหมายเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ เป็นการใช้อดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๔๘ ทวิ บัญญัติว่า ให้เทศบาลมีนายกเทศมนตรีคนหนึ่งซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า นายกเทศมนตรีอาจแต่งตั้งรองนายกเทศมนตรีซึ่งมิใช่สมาชิกสภาเทศบาล เป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการของเทศบาลตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมาย... มาตรา ๔๘ เดรส บัญญัติว่า นายกเทศมนตรีมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) กำหนดนโยบาย

โดยไม่ขัด...

โดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และรับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาลให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ เทศบัญญัติ และนโยบาย (๒) ... (๓) แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกเทศมนตรี... มาตรา ๔๘ โสฬส วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า รองนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่งเมื่อ (๑) นายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่ง (๒) นายกเทศมนตรีมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง... และมาตรา ๔๘ วิสติ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า อำนาจหน้าที่ในการสั่งหรือการปฏิบัติราชการของรองนายกเทศมนตรีให้เป็นไปตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมาย จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น ได้กำหนดให้เทศบาลที่ใช้การบริหารรูปแบบนายกเทศมนตรี มีนายกเทศมนตรีคนหนึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลนั้น นายกเทศมนตรีจึงมีหน้าที่รับผิดชอบทั้งในทางการบริหารและในทางการเมืองท้องถิ่นต่อประชาชนโดยตรง หากมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสภาดังเช่นเทศบาลที่ใช้การบริหารรูปแบบคณะเทศมนตรีไม่ โดยกฎหมายได้ให้อำนาจดุลพินิจแก่นายกเทศมนตรีที่จะแต่งตั้งบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่นายกเทศมนตรีเห็นว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมและเป็นผู้ที่นายกเทศมนตรีให้ความไว้วางใจว่าจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพให้มาดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีเพื่อมาช่วยเหลือในการบริหารราชการของเทศบาล และยังให้อำนาจการถอดถอนออกจากตำแหน่งอีกด้วย เนื่องจากตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีไม่ได้มีที่มาจาก การเลือกตั้งของประชาชน และไม่ใช่ว่าสภาท้องถิ่นให้ความเห็นชอบ อีกทั้งสถานภาพการดำรงอยู่ของตำแหน่งรองนายกเทศมนตรียังมีความไม่แน่นอน เพราะต้องขึ้นอยู่กับ การดำรงตำแหน่งของนายกเทศมนตรี กล่าวคือ หากนายกเทศมนตรีพ้นจากตำแหน่งไม่ว่ากรณีใดๆ รองนายกเทศมนตรีก็ต้องพ้นจากตำแหน่งไปด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ ตามที่มาตรา ๔๘ โสฬส วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ บัญญัติไว้ รองนายกเทศมนตรีจึงเป็นเพียงผู้ช่วยของนายกเทศมนตรีซึ่งจะต้องทำงานตามที่นายกเทศมนตรีมอบหมายเท่านั้น อำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนรองนายกเทศมนตรีจึงเป็นอำนาจดุลพินิจโดยแท้ของนายกเทศมนตรี ดังนั้น หากนายกเทศมนตรีหมดความไว้วางใจหรือเห็นว่า มีบุคคลอื่นที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลือนายกเทศมนตรีได้ดีกว่าและเป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อเทศบาล แม้ผู้ดำรงตำแหน่งเดิมจะไม่มี ความผิดหรือปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง นายกเทศมนตรีก็สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามที่ตนเองเห็นว่าเหมาะสม โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ เตรส (๓) ประกอบกับมาตรา ๔๘ อัญจ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งพิพาท จึงเป็นการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ในเมื่อได้...

ในเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งพิพากเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำวินิจฉัย
อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๓๗.๔/๗๘๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๓
ที่ให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายด้วย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น
ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยในผล
พิพากษายืน

นายนพดล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Uwao ~

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการองค์คณะ

นายชาญชัย แสวงศักดิ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

นายชาญชัย

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอาจินต์ พักทองพรรณ

